

The Australian Esperantist

(Successor to La Suda Kruco and La Rondo)
Oficiala Organo de la Aŭstralia Esperanto Asocio.

Advertisements: 25 cents

*okulista nio -
vidu p. 32*

REDAKCIO: "Esperanto", Box 2122T., G.P.O., Melbourne 3001. Australia.

Prezidanto: Prof. R. G. Robertson, 7 Euroka Street, Northbridge, NSW, 2053

Sekretario: S-ro S. Wickendon, 498 Pembroke Road, Leumeah, NSW., 2560

Kasisto: S-ro L. Scott, 34 Ocean Road, Manly, NSW., 2095.

A.E.A. Libro-Servo: S-ro T. Elliott, 8 Lone Pine Parade, Matraville, NSW. 2036

N-ro 147 (227)

MELBOURNE

Junio, 1976

ESPERANTO IN ROCKHAMPTON SCHOOLS

A total of 544 pupils at 11 schools in Rockhampton and district are taking part in an introductory course in the international language Esperanto. This language, as well as being useful in itself — giving direct contacts in many lands — has been proved valuable as an early practical introduction to linguistics.

The 12-lesson course, originated by Mr. Ivan Madder of the Australian Independent University, and further developed by Mr. Ron Ritchie of Nambour High School, has been supplied through the Rockhampton Esperanto Society in collaboration with the Board of Adult Education.

Originally broadcast from radio stations in Victoria and Southern Queensland, it is now registered on cassette. In each lesson, a five-minute tape session is supplemented by material for 25 minutes of written work, each step leading easily to the next.

Lesson 1 teaches the phonetic pronunciation and how to count up to — a million! By the twelfth week, the interested student should have a fair knowledge of grammar, a useful basic vocabulary, and — hopefully — a desire to know more. (Several follow-up courses are available.)

Schools taking part are: Moura State Primary and High School, Mt. Morgan High, Bajool Primary, Range College, Port Curtis Junction Primary, St. Joseph's Convent, Glenmore High, Raglan Primary, Boldercombe, St. Ursula's Yeppoon, and Rockhampton Boys' Grammar.

—John Moore.

KIAM, KIEL kaj KIAL MI FARIĜIS ESPERANTISTO

Kiel lernanto en la gimnazio, mi iĝis skolto, kaj aŭde tralegis la libron "Scouting for Boys" de Baden-Powell. Ĝi instruis min pri multaj utilaj teknikoj, ekzemple, kiel ligi la ŝulaĉojn, kiel preĝiti taŭgan fajron por kuiri manĝaĵojn. Kiel eviti inundon se pluvegas dum oni ripozas en tendo, k.t.p. Inter aliaj interesaj artikoloj, mi trovis la sugeston, ke skoltaj povus komuniki kun eksterlandaj skoltaj, se ili lernus la internacian lingvon, Esperanton. Mi tuj komprenis, ke tiu estas bona ideo, kaj skribis al B.E.A. por havigi lernolibron.

Verda libreto baldaŭ alvenis, kaj mi zorge studis ĝin, sed la unua faliĝo estis la litero "ĉ"; mi ne povis kompreni, kial la elparolmaniero, malfacila por mi, estas necera. Sen instruisto, la vorto "scias", laŭ mia supozo, estis preskaŭ ekster mia kapablo. Post kelkaj jaroj, mi legis "Heartbreak House", teatraĵon verkitan de G. B. Shaw, kiu ege interesiĝis pri la fonetiko. Li instruis la ĉeestantaron en la teatro, kiel elparoli la polan nomon "Szczepanowska". Oni devas diri laŭvice "fish-church, sh-ch, shchepanowska". Simile oni povas diri "nest-seers, nestcias, mi ne scias"; sed mi lernis tion post multaj jaroj. Tiam

en la lernejo mi estis ege okupata pri la abiturientaj ekzamenoj, kaj devis forlasi la studadon de Esperanto dum multaj jaroj.

Mi sukcesis en la ekzamenoj kaj gajnis du stipendiojn, por studi ĉe la Oksforda Universitato. Estis la malfeliĉa tempo de la granda deprimio, inter la du mondmilitoj. Mia patro estis simpla metiisto; li vendis sian motorciklon por aĉeti taŭgan vestaron por mi, kaj mi kompromis, kvankam tio neniam estis esprima, ke mi devos labori senĉese por gajni sufiĉe altan gradon, kaj ne malŝpari la ŝancon. Do, neniu hobiaj nek flankokupoj interesis min dum kelkaj jaroj, kaj mi finfine gajnis licencion kiel inĝeniero; sed baldaŭ komenciĝis la dua mondmilito. Mi iĝis volontulo, kaj ĉirkaŭiris la terglobon kiel militmaristo.

Ĉie mi spertus lingvajn malfacilaĵojn, kaj ofte pripensis tiun verdan libron kaj la evidentan solvon de la monda lingvoproblemo, sed nenie mi renkontis esperantistojn, eĉ ne en Novgvineo, lando de la kanako. Do, mi supozis, ke tiu bona inventaĵo estas forpasinta.

Post la fino de la mondmilito, mi reiris hejmen: naskiĝis familion; enmigris Aŭstralion, kaj gajnis postenon en la nova universitato de NSK. Tie mi laboris 15 jarojn, sed iom post iom malsaniĝis, kaj finfine eniris malsanulejon, por ke kirurgo fortranĉu tumoron el la spino. Dum kelkaj monatoj en la lito, mi uzis la tempon por pripensi denove multajn ideojn kaj idealojn, pri la mondo kaj pri la paco en la estonteco, forĝestitajn dum la studado, la milito, la edziĝo, la enmigrado kaj la peniga grimado al mia pozicio en la mondo.

Okaze mi vidis reklamon en la loka ĵurnalo pri Esperanto-kurso, kaj elirinte la malsanulejon, ne tute sana sed sufiĉe bonfarta por entrepreni studadon, mi aliĝis al la komencanta kurso.

La instruisto prezentis la lingvon al ni per la rekta metodo, kaj nia progreso estis vere kuraĝiga. Ĉe la gimnazio en Anglujo, oni prezentis la francan, la germanan kaj la italan lingvojn al ni; mi intence ne diras, ke instruistoj instruis nin. Efektive, ili enuigis kaj ĉagrenis nin per tedaj lecionoj, ĝis ni ĉiuj decidis formeti fremdajn lingvojn porĉiame. Ni facile persvadis nin, ke "la anola estas la vera internacia lingvo", por ke ni ne estu torturitaj per la studado de aliaj.

En la Esperanto-kurso ni ĉiuj parolis la lingvon ekde la komenco de la unua leciono, kaj post nur tri semajnoj, la instruisto postulis: "Skribu leterojn al eksterlandaj samideanoj. Mi donos al vi sufiĉe da adresoj de korespondemuloj." Mi supozis, ke li estas naiva, sed mi

sendis leterojn al Pollando, Italio, Ĉekoslovakio kaj Francio. Ho, kia bela surprizo! Post kelkaj semajnoj mi ricevis respondojn, kaj memevidente ĉiuj miaj respondintoj komprenis mian iresbakitan Esperanton. Kompreneble mi skribis nur simplajn frazojn, kiaj

"Mi estas komencanto, mi loĝas en Sidnejo, la klimato estas bona, la suno brilas . . . " k.t.p. Estis kuraĝiga komenco. Mi iĝis certa pri la utileco de la internacia lingvo.

Je la fino de la komencanta kurso, mi aliĝis al la Manly-klubo, kaj penige traŭgis multajn ekzemplerojn de la ĵurnalo "Praktiko", la ĵurnalo, kiu instruis kaj amuzis. Plej rekompencaj estis mailongaj ŝercaj historioj, precipe kun bildoj, kaj iom post iom mi progresis.

Januaro 1966 mi ĉeestis la Kongreson en Kanbero, sed ĉiuj kongresanoj parolis tiel flue, tiel rapide, kaj tiel senŝere, laŭ mia tiam opinio, ke mi ne kuraĝis diri eĉ unu vorton en la kongresejo. Post du jaroj, ĉe la Manly-Kongreso, mi aŭdacis paroli unu sentencon ("mallongan frazon enhavantaa ĝeneralan moralan principon", laŭ P.V.). Temis pri neŭtraleco, se mia memoro estas ĝusta.

Ĉe la Pert-a Kongreso mi prezentis raporton pri la agado de la Federacio de NSK, kaj parolis dek minutojn. Jen progreso, kaj, post du jaroj, en Melburno mi estis elektita prezidanto de AEA, kvankam, laŭ mia opinio, mi ankoraŭ ne estis sufiĉe kompetenta. Kredeble, tio iĝis min prezanti paroladojn kaj prelegojn: multe da laboro plibonigis mian scion pri la lingvo.

Tiamaniere mi eklernis Esperanton, sed kial? Tiu estas pli malfacila demando. Unue mi deziris flankokupon, interan hobion ekster la ĉiutaga laboro, sed kial mi elektis tiun flankokupon anstataŭ ludi ŝakon aŭ brigon? Efektive, mi ne interesiĝas pri ludoj, nek endoma nek plenaeraj, post kiam mi forlasis la lernejon kaj ĉesis ludi rugbean futbalon, akvopolon kaj judon, kartludon "dudek unu" kaj pokeron, damludon kaj ŝakon. Do, kial mi ne lernis alian nacian lingvon?

Mia malgajiga sperto pri naciaj lingvoj en la pasinteco malinklinigis min entrepreni tion, kaj mi opiniis, ke unu internacia lingvo, kiel dua lingvo por ĉiuj nacioj, estas pli logika solvo kaj pli simpla studobjekto.

Kiam mi eklernis Esperanton, kaj eĉ post kiam mi aliĝis al la klubo, mi tute ne sciis, ke granda internacia organizaĵo ekzistas. Mi supozis, ke Esperanto estas nur unu el multaj eblaj internaciaj lingvoj, proponitaj de diversaj lingvistoj.

Mi hazarde aŭdis pri Esperanto-kurso, do, mi lernis Esperanton. Se mi estus trovinta idan kurson, aŭ Volkapukan kurson, mi estus lerninta tiujn lingvojn. Kompreneble mi baldaŭ eksciis, ke Esperanto havas tutmondan organizaĵon, sed la aliaj tiel-nomataj mondlingvoj havas preskaŭ neniun organizaĵon, kaj efektive pereis.

Mi opiniis, ke la vera avantaĝo de Esperanto estas la organizaĵo, por propagandi, por instrui, por subteni individuajn samideanojn kaj por obliigi la praktikan uzon de la lingvo. Post kelkaj jaroj mi povis ekkompreni, ke la lingvo mem posedas necesajn elstarajn kvalitojn por atingi finan sukceson. Tiu fina sukceso estas certa, se la samideanoj laboros ĉiutage, ĉiusemajne, kaj ĉiujare por daŭrigi la uzadon de la lingvo kiel vere vivanta lingvo, kun literaturo kaj poezio, kun parolantoj kaj korespondantoj, kun kluboj kongresoj, montrante Esperanton al la tuta mondo kiel la solvon de la lingva problemo.

... el Kananam", kompreneble.
— "Robbie" Robertson, Prez. A.E.A.

NIA HISTORIO

No. 12 D-ro SAMUEL McBURNEY
1847-1909

Samuel McBurney estis doktoro en la fako de muziko. Li naskiĝis 30/4/1847 en Glasgow, Skotlando, kie lia patro estis gimnazia instruisto—doktoro en la fako de literaturo. Li studis en la Universitato de Glasgow,

1864-1866, kaj migris en Viktorion en 1870. Li instruis vice en Kyneton, South Melbourne, Sale kaj Portland. En 1876, li reiris al Britujo kaj interesiĝis pri la tonik-solfaj metodo en la instruado de muziko. Ree en Aŭstralio en 1877, li estis la unua muzikisto kiu enkondukis tiun metodon en Aŭstralio, lerninte ĝin de la inventisto, John Curwen, 1816-1880.

Li aliĝis al la Melburna Esperanta Klubo 21/12/1906, kaj estus ĝia vicprezidanto en 1908. Li mortis en Melbourne, 9/12/1909.

Per la Esperanto-Mondo, li komponis la melodion kaj verkis la vortojn de kanto tre ŝatata de Esperantistoj — "Kie Estas Nia Lando?". Ĉi tiu kanto kantiĝis dum la Unua Aŭstralia Kongreso (Adelaide 1911) kaj la Dua en 1912 (Melbourne). Por la 20-a Aŭstralia

Kongreso, 1976, la Morwell Esperantaj Kantistoj revivigis ĝin. Speciale, ni dankas al F-ino Ruby Ledger en Benalla, esperantisto ekde 1908, ĉar ŝi sendis al ni ekzempleron de la muziko kaj de la vortoj de la kanto. Jen la vortoj.

Esperanta Lando.

1. Kie estas nia lando, nia Esperanta Land?
Ĉu Kusujo pacienca, baraktanta al la lum;
Ĉu Svisujo, montarlando, kun la libereco parli?
Grandaj estas tiuj landoj, sed pli vasta nia land'.
2. Kie estas nia lando, nia Esperanta Land?
Ĉu Anglujo tiel rega en la region' de la mar;
Aŭ la malproksimaj lokoj de la ŝia flinar?
Grandaj estas tiuj landoj, sed pli vasta nia land'.
3. Kie estas nia lando, nia Esperanta Land?
Ĉu Francujo kun spriteco, kun fratema ideal';
Germanujo kun pensema kaj persista special?
Grandaj estas tiuj landoj, sed pli vasta nia land'.
4. Nia lando estas ĉie kie restas homa pland',
Kie premas manon mano kunz kun samidean',
Aŭ saluto aŭdigata, aŭ la stela talisman'
Diras, "Jen Esperantujo, nia Esperanta Land'.

—I. T. Maddern.

PRI KONGRESAJ RAPORTOJ.

Konsentite estas, ke oni ne tro malŝparu valoran spacon per reciproka dorsograto. Tamen, por eviti eblan maljuston, certa membrino, kun danko al kolego K. G. Linton, pro ĉiuj komentoj en la pasinta numero, deziras iom korekti impreson nur parte pravan. La raporto pri la Pacifika kaj la juskazinta AEA-kongresoj estis nur daŭrigo de plurjara sistemo, laŭ kiu la Mastro, kiel decas ĉe la virseksa, respondecas pri la pezaj, pli gravaj ŝarĝoj, kiaj aferkunsidoj kaj decidoj, dum la ino pritraktas la malpli pezajn kaj distrajn. La tuton kompreneble iom spice interplektas kunlaboro laŭ la kutima bokstrejna maniero de geedzoj.

—Fay Koppel.

EGRETOJ de Judith Wright.

Dum mi promenis tra vespero milda,
surprizis min laĝet' kun nigra bril',
kaj transe densis sveltaĵ, blankaj arboj
por mire sin rigardi en trankvil'.
Nenio ja moviĝis krom la birdoj,
egretoj tridek en vespero milda.
Nur unufoje dum la vivodaŭro
l' okulojn trafos ĉarme tia scen'.
Dum multaj jaroj ŝajne mi atendis,
silente mi rigardis ĝis korplen',
jen akvo klare nigra, blankaj arboj,
pli blankaj eĉ, vadantaj la egretoj.
Tradukita de Audrey Bruton.

LA OKULVITRA UJO

Iutage, sur la kajo de stacio mi trovis
ledan ujon por okulvitroj, sen io en ĝi
Mi metis ĝin apud mi sur la benkon,
kie mi sidigis. Baldaŭ alia pasaĝero
eksidis apude. Mi ekstaris kaj iris al
eta fontano, por trinki. Kiam mi revenis
al la benko, la alia viro demandis min,
ĉu mi postlasis tiun ujon. Mi klarigis al
li la aferon. Post ioma tempo lia va-
gonaro alvenis kaj li eniris ĝin. En tiu
momento tria viro ekvidis la postlasitan
ujon, rapide ekkaptis ĝin kaj postkuris
la duan viron, por rehavigi la ujon al
la supozita posedanto. Li atingis lin
en la vagonaro nur, kiam la trajno jam
ekveturis.

Kio poste okazis, mi ne scias. . . .
—P.E.S. 25/1/73.

LAPENNA DONACO

Ges-roj Lawrie, organizintoj de la
kolekto por Prof. Lapenna, kiun mi
prezentis al la membroj ĉe nia ĵus pas-
inta kongreso, sendis al mi kvanton da
ekzempleroj de la libro "Hamburgo en
Retrospektivo" kun la instrukcioj trans-
doni ekzemplerojn al ĉiu donacinto. Se
ĉiu donacinto sendos al mi la sumon
de 60 c por pagi la afrankon, mi kun
plezuro sendos la libron.

—Ken G. Linton.

LAŬDO POR RUSS BAXTER

La pasinta sekretario de A. E. A.

Dum la kriadado de la granda Kon-
greso forvelkas, ni ne forgesu dankon
pri la netaksebla servo farita de la
pasinta sekretario, Russ Baxter kaj lia
edzino May. Ili tre bone prizorgis la
funkcladon de nia Asocio dum la kvar-
jara periodo inter la du melburnaj kon-
greso — januaro 1972 ĝis januaro 1976.
Laborante apude kiel prizorgisto de la

financoj, mi bone scias la kvanton da
detaloj plenumitaj de tiu sekretario, ĉiam
afabla, ĉiam helpema al ĉiuj siam efika
kaj kompetenta. Al Russ Baxter ĉiu
membro de nia organizo ŝuldas dankes-
primon. Bona tasko bone efektivigita!

Ĉe la kongreso ĉi-jare ni elektis novan
sekretarion, Simon Wickenden, kiu
akceptis la gravan postenon. Kiel Russ
antaŭe, li estas membro de la Manly
E-Klubo. Kvankam li loĝas pli ol 40
mejlojn for, sude, Simon, kun helpema
edzino, Saron, ekde la elekto, bone
prizorgas la administracion. Estas bon-
ŝance por la Asocio, ke Simon konsen-
tis anstataŭigi Russ. Nun, estas la devo
de ĉiu membro, kunlabori kun la nova
teamo. Per tia helpo, ilia tasko estos
pli facila kaj la Aŭstralia E-Asocio
certe progresos. — Les SCOTT.

Kongresano dankas: Permesu al mi,
pere de via gazeto, sincere danki al la
multaj aŭstraliaj esperantistoj, kiuj helpis
al mi kaj miaj amikoj dum mia kvin-
semajna restado en via kontinento. En
la Pacifika Kongreso gravaj paŝoj estis
faritaj: sen la afableco de tiom da
samideanoj, mi ne povintus partopreni
ilin.

Mi estas certa, ke mi denove iam
renkontos multajn el vi pro niaj komunaj
streboj por nia lingvo. Ĝis tiam suk-
ceso atendu viajn laborojn! Refoje
dankon. — Stefan MacGill.

En la novembra numero de Brita
Esperantisto la fama klera angla Esper-
antisto, D. B. Gregor, parolis pri la
verbo, "krokodili" kiun li nomis mistera.
Ĝis Gaston Waringhien, prezidanto de
la Akademio de Esperanto, klarigis tiun
misteron. Li skribis:

"En Pariza renkontejo, antaŭ pluraj
jaroj, la junaj Esperantistoj, kiuj deziris
ĉiam interparoli en Esperanto, protestis
inter si kontraŭ grupo de maljunaj
Esperantistoj, kiuj ĉiam parolis france;
kaj unu el ili, uzante kutiman (en nian
lingvon) metaforon, parolis pri "tiuj
maljunaj krokodiloj", kaj de tiam nature
venis la decido: "Almenaŭ ni, ni ne
krokodilul!" Tiu metaforo rapide dis-
vastiĝis en la internaciaj kunvenoj de
junuloj. Jen la tuta mistero.

La fenomeno tiel nomita "krokodili"
estas supozeble proprajo de Esperanto.
La bezono naskis la vorton; kaj aku-

ŝistino estis, kiel ofte ĉe la naciaj lingvoj, la hazardo. Ni ne rifuzu tian spontan kreaĵon, kaj daŭre uzu ĝin en la plej ofta kunteksto, nome: "Ne krokodilu!" — K. G. Linton.

Deziras korespondi, precipe kun membrino en Okcidenta Aŭstralio, 56-jara patrino kun ses infanoj, iama korespondantino por fremdaj lingvoj, scipovas ankaŭ angle, france, kaj itale, interesiĝas pri agrokulturo, precipe pri irigacio de dezertoj. (Interesan leteron transdonos Ken Linton kontraŭ peto). S-ino Ilse Tobben, Roermonder Str. 61, D 4055, Niederkruchten, F. R. Germanio.

KOREKTO: Sur paĝo 27, kol. 1, en la lasta numero, enŝteliĝis eraro. S-ro K. G. Linton estis A.E.A. Kasisto inter 1956 kaj 1967. (Tio estas, 12 jarojn NE 2 jarojn).

• **SYDNEY:** 3/5. S-ro H. Verlinde pianludis por komuna kantado. Sekvis vortludo. 10/5, Jim Harwood paroladis pri koincidoj, inkluzive unu propran. Dum halto en Honululu pro bremsdifekto en aviadilo, li konatiĝis kun du pasaĝeroj samprofesiaj. Post ses semajnoj, en alia aviadilo en Usono, li renkontis unu el la novaj konatoj. Post jaro li translokiĝis de Adelaide al Sydney kaj trovis en la nova laborejo tiun kunfluginton. Aliaj rakontis: Elsie Curry trovis epitaŭon en malgranda tombejo; post jaroj ŝi renkontis nepinon de la enterigita homo. La tri estroj de Tom Elliott (edzino, departementestro kaj granda ĉefo) ĉiuj naskiĝis la 5an de Decembro. John Matasins aldonis, ke iun nokton, sen kialo, li veturis hejmen laŭ nekutima vojo kaj alvenis al loko kie, antaŭ nur kelkaj minutoj, la ŝilon trafis akcidento.

17/5, Jim Harwood montris lumbildojn pri la Melburna Kongreso: kaj poste ni aŭdis sonhendiĝantan intervjuon faritan de Wre Chandler en Perth post la 60a U.E.A.-Kongreso. 24/5, Wre Chandler, pensinstige kaj timige, parolis pri "La Morto de la Maro". Plej granda fonto de la oksigeno, tiel necesa por la homa ekzistado, estas la mara planktono, kiun rapide detruas la daŭra polucio per hidrargo k.c. fare de komercaj

entreprenejoj. Laŭ Cousteau, la maroj mortos antaŭ la jaro 2,000, se la homoj nenion faros por eviti tion. 31/5, ni bonvenigis mondvojaĝintinojn Shirley Fanos, kaj Tom Elliott pritrakis la multflankajn temojn "Naturo kaj Supernaturo". Poste li legis versojn el la poemo de William Auld — "La Infana Raso", esprimo de espero, bazita sur la naturo.

7/6, bonvena gasto estis S-ro Hall el Novzelando. Por la programo anoj alportis objektojn, kiuj havas historiojn. David Gould montris kaj priparolis kandelington acetitan en Jerusalemo; Wre Chandler prezentis "magian" lanternon, kiu apartenis al praavo en 1851; Elsie Curry kunhavis ĉizelitan "marĉevalon" el Nov-Hebriidoj; Volo Guelting malkaŝis subtelerajn paperojn el fama restoracio Gamle Kro en Odense kaj S-ino Chaldecott montris ŝtonon el la insulo Iona, kiu laŭ legendo verdiĝis post Sankta Kolumbo paŝis sur ĝin.

—M. Chaldecott.

• **MANLY:** Komencu kurso daŭras ĉiumarde. Membroj kunvenas por traduki skeĉojn, legi artikolojn kaj diskuti pri artikolaj temoj. 30/3 S-ino Gilda Franze montris diapozitivajn pri Sardinio, sia hejmlando.

Adiaŭaj vesperoj okazis 6/4 por Ges-roj Ross kaj 13/4 por Ges-roj A. Cocking, kiuj veturos transmaron. Dek kvin membroj gamle Kro en Odense kaj S-ino Thora Richmond ĉe St. Stephens preĝejo.

Ĉe la hejmo de S-ino Mina Bedwell okazis 11/4 aferkunveno kaj societa posttagmezo kun teo kaj manĝo. Je la 4-a de majo nian societon honoris per vizitio eminenta Esperantisto, Prof. Ralph Lewin el San Diego, Prof. Lewin, kiu ofte prelegis ĉe la Somera Universitato de la Universalaj Kongresoj, alparolis nin pri sia marbiologia laboro. Li kaj lia edzino nuntempe loĝas en nia regiono.

Niaj membroj kolektis \$500 por la Ruĝa Kruco.

—Edna Giles

• **MELBOURNE:** S-ro Arnold Baldwin, 12/4, nomis 5 bazajn ilojn, de kiuj dependas la nuna civilizacio kaj tiel enkondukis skizon pri la evoluo de la plumo, kraĵono, tranĉilo, forko kaj kulero. Ĉe la amuzvespero de 26/4, S-ino May Frogley montris kolorbildojn kaj parolis pri lokoj vizititaj dum vago en Kanado kaj Usono.

S-ro H. Beechey, 3/5, parolis pri novelegita libro "Kiam mi diras NE, mi sentas min kulpa" kaj pritrakis ties 10-

principan leĝprojekton pri asertaj rajtoj. S-ro H. Koppel, 10/5, prezentis "Novaĵojn el Esperantujo" kaj S-ro S. Kanaĉki, helpate de granda mapo priskribis, 17/5, viziton en Parizo.

La amuzvesperon de 31/5 gvidis S-ro John Munro, Li parolis pri la Sav-Armea blazono kaj sia espero, ke la Armeo adoptos Esperanton por internacia agado.

• **LAUNCESTON, Tas:** La Launceston E-Klubo havis sian ĝeneralan kunvenon en februaro kaj elektis novan estraron: Prez: Barry Squires; Sekretario: Phillip Connor; Kasisto S-ino Lynn Carswell. Okazas 2 klasoj. Tiun por komencantoj gvidas S-ino Helen Connor (proks 7 studentoj), dum progresintoj kunvenas en "Stud-Cirklo".

La prepar-laboroj por la 21-a Aŭstralia E-Kongreso bone progresas. Elektigis komitateto sub gvidado de S-ro Mac Le Fevre. La kongreso okazos en la nova kaj tre moderna "Instituto por Altaj Studoj", de kie kongresanoj ĝuos belan vidajon de la Tamar-Rivero. Nur 90 ĉambroj (unulitaj) estos haveblaj, do rapidu kaj aliĝu al la kongreso. Ĉambrozervoj estas \$10 kaj la kongres-kotizo ĝis 1-a de julio 1977 estas \$11 (\$6 por pensuloj). Sendu vian ĉekon, kune kun afankrita respondkoverto, al S-ro Mac Le Fevre, 22 Bellevue Ave., Launceston, 7250.

• **ST. LUCIA (Brisbane)** Dum la lastaj tri monatoj la kunvenoj de nia klubo okazis ĉe la loka halo de la "Metodista Preĝejo". El Usono parencoj de S-ino Greenhalgh vizitis nian kutiman kunvenan lokon.

Ni adiaŭis S-inon Annie Spencer, kiu vojaĝos al "Bona Espero", la esperantista kolonio en Brazilo. Ŝi esperas renkonti D-ron kaj S-inon Einihovici (Perth), kiuj ankaŭ partoprenos la 11-an Seminarion de Esperanto de la 15-17-a de julio.

—Winsome Greenhalgh.

• **Kaprikorna Marbordo:** La klubo nun havas 15 membrojn, kaj klasoj okazas vespere dufoje en ĉiu semajno, marde kaj vendrede. Ni sukcese gastigis la majan konferencan de la Federacio. (vidu detalan raporton aliloke).

La nova sekretario de nia societo estas: Julie Hock, Esplanade, ZILZIE, Q'ld.

—John Moore

Ekspedisto — Despatch Officer
S-ro JACK FALLU
10 Sumersett Ave.,
Oakleigh South, 3167

EL LA FEDERACIO

• **N.S.W.:** Je sabato, la 15-a de majo okazis Federacia Forumo kaj societa arango. La Prezidanto bonvenigis vizitantojn el Brizbano: Mal kaj Val Robinson kun filino

La unua ero en la programo estis forumo, dum kiu estis proponite, ke okazu minimume 2 piknikoj, 2 forumoj kaj 2 konferencoj dum la jaro. Sekvis diapozitivaj pri Sumatro kaj Malajzio, kun prelego tiutema fare de Jane, la filino de Eunice Graham, kiu lastatempe vizitis tiujn landojn. Ĉiuj ĉeestantoj admiris la bildojn kaj la paroladon. Dum la te-mango Jane aŭdigis indonezian muzikon.

La arango finiĝis per komuna kantado laŭ lastatempaj tradukaĵoj de Marjorie Duncan. Poste ĉiuj ronde staris por danci "Hoki Popi" esperantlingve.

—Eunice Graham.

• **KVINSLANDO:** La nova Esperanto-Klubo de la Kaprikorna Marbordo estis la gastiganto de la maja konferenco de la E-Federacio de Kvinslando. 1-3 de majo. 41 personoj ĉeestis la konferencan ĉefmanĝon, kie la prezidanto de la Livingstone Shire Council oficiale malfermis la konferencon. Klubanoj de Emu Park gastigis la vizitantojn de Brizbano. Rockhampton kaj la Sunbrila Marbordo, en privataj domoj. Ili plejparte alvenis per trajno, ĉar temis pri 700-km vojaĝo. — John Moore.

La vetero dum la tuta semajnfino estis sufiĉe agrabla, spite de vento post frua ciklona vetero. Sabato okazis la kutima konferenca kunveno kun salutoj de la diversaj klub-reprezentantoj. Post la vespermanĝo okazis distra vespero. Kantis la Brizbana Kantgrupo, S-inoj S. S. Martin kaj G. Phillips kaj R. Ross prezentis skeĉon. Trevor Steele rakontis 2 historietojn kaj Hilda Daniels instruis kaj gvidis ĉeestantojn pri la arto de "Kvadrata Dancado".

Dimanĉe ĉiuj kunvenis en la hejmo de Ges-roj Moore por konversacia rondo; Trevor Steele instruis komencantojn per rekta metodo. Per aŭtoj la konferencanoj veturis al "The Causeway", kie okazis pikniko. Denove la tago finiĝis per distra vespero, vere ĝuplena.

Lundmatene la konferencanoj veturis al la "Botatnikaj Ĝardenoj" de Rockhampton, por ĝui la unikecon kaj belecon de tiuj ĝardenoj.

• **VIKTORIO:** La Federacio aranĝis tre sukcesan aŭtobusan ekskurson je 13-a de marto. Post vizito al Monto Dandenong kaj arbaro Sherbrooke, la 51 partoprenantoj luliĝis ĉe la rezervejo "Badgers Creek". Post la lunĉo la aŭtobuso kondukis nin al la monaĥejo de la Cistercianaj Monahoj apud Yarra Glen. Post inspektado de la tereno kaj la nova preĝejo, la monaĥo kiu prizorgas gastojn, invitis al posttagmeza teo. Entute, neordinara aranĝo, kiu pro tio plaĉis al ĉiuj.

La ĉiujara Seminaris okazis sabate, 29-an de majo en la domo de la Kvakeroj en Toorak. 41 esperantistoj de ĉiuj Melburnaj kluboj kaj Morwell, ĝuis tutagan programon el prelegoj, instruado kaj distro. S-ro Marcel Leereveld gramatike ekzercigis la anojn. S-ino Fay Koppel prelegis pri "La Lingvo-Akademio de Esperanto" kaj pri du fruaj membroj de tiu institucio. Skeĉoj de la anoj de la Oakleigh-grupo, prelego de Ann Hearn pri vizito al Eŭropo kaj prelegoj kun diapozitivaj de S-roj D. Pescod kaj H. Schepers kompletigis la programon.

GRATULOJN al Trevor Steele kaj Edith Fischer, kies geedziĝo okazis la 24-an de aprilo en Brizbano. Ni deziras al ili multajn feliĉajn jarojn kiel "pacaj batalantoj".

DU LIBROJ POR INFANOJ

GRETE KAJ JEP: Tradukis el la dana lingvo Gudrun Riisberg; presis Dansk Esperanto-Forlag, Ingemannsvej 9, Åbyhøj. Jen verketo por tre junaj infanoj. Per rakontoj pri infanoj, en tre simplaj frazoj, ĉi tiu libreto tute en Esperanto instruas la ĉiutagan lingvaĵon de geetuloj en la hejma kaj lud-medioj. Ĉiun scenon aŭ incidenton akompanas taŭga bildo, kiu povas instigi al kompreno kaj al posta demand-respond-ekzercado. Ilustris Kirsten Jensenius, kies bildojn infanaj manoj povos sufiĉe facile kopii ("aj kolorigi) por aldoni proprajn skrib-ekzercojn—nepre stimulo al lernado. Mendu ĉe A.E.A. Libro-Servo.

ESPERANTO POR INFANOJ: Verkis G. Gladstone Solomon; eldonis The Esperanto Publishing Co. 9 Maycock Place, Orelia, W.A. 6167. Ke ĉi tiu

verko jam atingis represon de la sesa eldono, ŝajnas ĉio dirdenda por emfazi ĝiajn utilon kaj popularecon. Sen fortimiga grandeco, tamen tre ampleksa laŭ enhavo, ĉi tiu lernolibro prezentas, per mallongaj (komence nur unu-paĝaj) ĉapitroj, utilajn lecionojn, kiuj per simplaj reuzeblaj frazoj kaj akompanaj desegnoj, instruas laŭvice ĉiujn facetojn pri la familia vivo en la hejmo kaj ĉirkaŭaĵoj, des pli alloga por infanoj ĉar la roluloj estas musoj. Konstanta, sed neniel enuiga, ripetado faciligas parkerigon, dum la okultrafa divido de atentindaj vortoj por montri radikon disde finaĵo, sufkso ktp. kontribuas al instruado pri la gramatiko. Alian helpon provizas "lernejaj lecionoj", kiuj detale pritraktas gravajn erojn, demandarojn kiel instigo al buŝa ekzercado kaj sugestoj por skriba—mallonge, ĉia stimulo al lernado, ĉia helpo al instruado. Mendu ĉe A.E.A. Libro-Servo (80c). —Fay Koppel.

Studentino dez. koresp. pri muziko, literaturo: U.S.S.R., Eesti NSV, 203-600 PARNU, Haapsalu mnt. 33, F-ino Rumen Tiit.

LA 42-a NOV-ZELANDA ESPERANTO-KONGRESO

okazos en Auckland inter la 4-a kaj 8-a de januaro 1977. Eksterlandaj vizitantoj NE bezonas pagi kongreskotizon. Ĉiuj kongresanoj loĝos kaj manĝos en "Halo Grafton", moderna studenta domo. Vizitu belan Nov-Zelandon kaj samtempe subtenu per via ĉesto la movadon en Nov-Zelando. Rezervu vian ĉambron, sendante \$10. al S-ro Fred Wood, 24 Stewart Road, Mt. Albert, Auckland 3. N.Z.

SWITCHED ON PROF: Professor Uwe Lehnert appears to have set something of a record. But first a word about the Prof. He heads the Berlin Pedagogical School, works at the Institute for Cybernetics, and is the President of GPI, Germany's Association for Programmed Learning. At the beginning of April, Prof. Lehnert did Dr. Helmar Frank's summer course in the international language; moving on to Hermann Behrmann's: "Programmed Esperanto". Three weeks later he wrote to Behrmann (who incidentally is the President of the Europa Esperanto Club in Paderborn) saying, "I am now an enthusiastic Esperantist. Please send me an instructional program and records".

NEWS- DIGEST

AUGSBURG EXPOSITION Prof. Leo Fischer, opened the German Esperanto Exposition in Augsburg on April 24th. Sixteen days later, 2,421 visitors had looked over the Exposition, which was housed in the Augsburg Town Hall. It was organized by the Augsburg Esperanto Group, the Munich Esperantist Railwaymen's Group, and the Nuernberg Esperanto Information Centre.

They had booked 600 sq. metres in the Town Hall and ran 49 trial lessons for 313 potential students. One of the organizers, Mrs. Margarete Schmid said, "Our results were better than those from a Congress". Twenty-five people have signed on for further instruction, and more than thirty visitors to the Esperanto Exposition bought textbooks and dictionaries. "Could this be a new way?" Mrs. Schmid wondered.

Organizers calculated that the media coverage generated was worth more than \$7,500 and that more than 500,000 people were reached via the press, radio and television. Apart from the local Bavarians, there were also visitors from the United States, Japan and Indonesia. Augsburg councillors had to pass through the Exposition on their way to meetings; and at one of those meetings, the Councillors decided to name one of Augsburg's residential streets: L. L. Zamenhof, after the creator of Esperanto.

SPRING IN THE BALTIC: A stroll along the Baltic coast and supper-time "sausage sizzle" were part of the extra-curricular programme during the week-long seminar: "Esperanto Springtime by the Baltic". The seminar was jointly arranged by the Polish Esperanto Association and the Koszalina Socio-Cultural Society. The serious part of the seminar was a course in "tuning up your language skills" which was conducted by Polish Esperantist, A. Pettyn who was elected to the Academy of Esperanto in February, three months before the seminar.

KIWI SPEAKS: If you were at the First Pacific Esperanto Congress held in Melbourne, chances are you would have met Stefan MacGill. The cheerful young school teacher from New Zealand

recently spoke over Radio Vienna, while en route to Oslo where he was to start a speaking tour of Scandinavia. Stefan told his audience that 280 boys and girls in their early teens learnt Esperanto at school in New Zealand last year.

At the end of his speaking tour, Stefan heads for Rotterdam where he will work for a year at Esperanto world headquarters.

FRIENDLY FAMILY: The British Esperantist family headed by headmaster Raif Markarian, was featured on BBC1 television in connection with International Friendship Week. Brian Barker was also interviewed on radio for the Week which is held during the last full week in February of each year.

MACEDONIAN GROUP: Sixty Esperantists got together in Macedonia's second largest city on March 14th to found the Bitola Esperanto Society. The fledgling society, the eighth in Macedonia, was welcomed into the fold by the President of Macedonian Esperanto League, and former Cabinet Minister, Mr. Dime Bojanoski-Dize. First major activity for the Bitola Esperanto Society will be hosting visitors from the 20th Yugoslavian Esperanto Congress being held in Prilep at the end of July.

FINNISH WEEK: An international study will be held in the Finnish maritime town of Vaaski from July 10th to 18th. Hemmo and Veera Tietta will aim to build up a working knowledge of Esperanto in the studies, and will be assisted by Else Rasmussen of Denmark, and Milvi Myyrisepp of Estonia.

GET THIS: A new German-language brochure for teachers can be purchased for DM1.00 from the Ludwig Picken "Libroservo". Professor Max Mangold of the Saarland University wrote it. There are twelve pages, and it is titled "Sprachwissenschaftliche Ueberlegungen zur Frage der leichten Erlernbarkeit des Esperanto". Got that?

LIT UP IN ATHENS: A dazzling reception awaits Esperantists going to the 61st International Congress in Athens this year. The mayor, alderman John Papatheodorou, promises that the Greek capital will be specially lit up at night during the Congress.

CREDITS: News Digest thanks Pilo Press, and W.E.M.'s International News Letter.